

Brief voor de schuur

Lieve Lezer,

Ik schrijf jullie nu om jullie te vertellen over het belang van de schuur. Ik ben Gijs, 20 jaar oud en momenteel student aan de toneelacademie Maastricht. Ik ben regelmatig bezoeker van de Schuur en ben daar ook vier jaar lang schuurjongere oftewel ambassadeur geweest. De Schuur heeft een speciale plek in mijn hart en zal het ook altijd blijven hebben en ik weet bijna zeker niet voor mij alleen.

De Schuur is een huis vol van verhalen en niet alleen in de films die ze vertonen of de stukken die worden opgevoerd. Het is ook een ontmoetingsplek waar zoveel verhalen zijn gestart en nog doorgaans afspelen. Het is een broedplek voor jong talent, doorgewinterde creatievelingen en midlifers die hun nieuwe roeping hebben gevonden. Het is een ontmoetingsplek voor allerlei vermengingen. Het is een plek om tot nieuwe inzichten te komen, die bevestigd te krijgen, informatie te vergaren en fijne herinneringen te maken. Waar gedachtes kunnen ontsporen, je je nostalgische kindertijd kan herbeleven of een plek waar je even gerustgesteld kan worden. Waar de (figuratieve) afstand tussen elkaar maar klein is, zelfs tussen de situaties op het scherm en de spelers op de vloer. Het is een plek die broodnodig is voor Haarlem, Haarlemmers en het culturele landschap van Nederland en zelfs eventueel daarbuiten. Het is een plek vol fantasie, karakter en authenticiteit die bijna nergens te vinden is in Haarlem.

In de Schuur heb ik zoveel bijzondere dingen meegemaakt en ik ben de schuur daar ongelooflijk dankbaar voor. Ik kwam toen ik 9 jaar oud was voor het eerst in de Schuur, tevens mijn eerste jaar dat ik aan toneel deed, kijken met de hele klas naar een kindervoorstelling/ goochelvoorstelling en was zo geprikkeld in mijn fantasie. Iets wat binnen de muren van de basisschool naar mijn idee net te weinig voorkomt. Tussen alle rekensommen en jaartallen van geschiedenis raakte ik geïnspireerd om verhalen te bedenken en op te schrijven en had ik mijn roeping gevonden; verhalen vertellen. Ik was laatst in de schuur nadat er een kindervoorstelling had gespeeld en zag nadat alle kinderen de grote zaal hadden verlaten het enthousiasme en de sprankeling in hun ogen. Kreten van "wow", "dat was echt vet" en zelfs "dat was zo'n mooie jurk, die wil ik ook" gingen rond in foyer terwijl zelfs de volwassenen en beetje dromerig uit de ogen keken. Later ging ik steeds vaker naar de voorstellingen en films. Dat was een reusachtige schatmijn voor mij als aspirerende maker van theater en heb daar zoveel profijt van gehad. Mezelf door ontwikkelen door gewoon te kijken, meegevoerd te worden en de emoties te zien, voelen en te herkennen dat ik dat ook voelde. Laatst sprak ik met een jongen, hij was aan het schrijven met een gemberthee rechts van hem. Hij was denk ik een jaar of 14 of 15 en ik vroeg hem wat hij aan het doen was, hij was even aan het bedenken wat hij vond van de film die hij zojuist gezien had. Hij wilde even kijken wat hij er nou van het geleerd en wat hij mooi vond. Zo zag ik mezelf heel even van een aantal jaar terug. Ik heb er ook eindeloze dates gehad, waarin ik niet alleen maar zwijmelde over het meisje of de jongen die naast me zat, maar ook over de film die voor mijn ogen afspeelde waar wij, buiten van elkaar, beiden hand in hand zweethandjes van kregen. Waar ik mijn overbuurvrouw van 92 tegenkwam bij de voorstelling en toen eindeloos hebben nagepraat. Waar ik aan de bar een alleenstaande man tegenkwam die me vertelde over zijn voorliefde voor het art-house genre. Waar ik met vrienden heenging, omdat we daar vanwege de proefwerkstress even konden vluchten in andere verhalen. Waar ik relaties heb zien beginnen achter de bar en stiekem zien zoenen bij de fietsenstalling, geïnspireerd door die ene retro perspectieve filmvertoning. Waar ik mijn idolen voor het eerst heb zien spelen en telkens maar heb gedacht 'verdomme dit was toch prachtig'. Waar ik altijd met mijn net overleden oma naar toe ging en nu nog elke keer als ik er ben kan denken, maar wat fijn dat we die herinneringen samen hebben gehad en die mooie dingen heb kunnen zien. Het is een plek waar ik me gezien heb gevoeld, door de mensen en de dingen die ik zag. Zoals toen ik met een emotionele kater naar de documentaire over Nan Goldin ging in mijn eentje, stil huilend door de herkenning, en toen een hand op mijn schouder voelde van een medebezoeker met een begripend knikje. Dit soort ontmoetingen heb ik eigenlijk alleen maar in de Schuur gehad. Of zoals toen ik naar de toneelschuur productie 'weg met Eddy' ging en eindelijk mezelf weerspiegeld zag in mijn gaardheid. Ik ben daar nog drie keer heengegaan en heb zelfs het nagesprek mogen voeren. Het was een inzicht van 'oh ja ik mag ook gewoon zijn wie ik ben'. Ook door de lieve werknemers die daar werken, die zagen wie ik was en dat omarmde. Ik zie het ook bij de mensen om me heen als ik in de Schuur ben.

Mijn vrienden die met me mee gingen en eindelijk zich eens gehoord voelde. De minderheden die eindelijk eens werden betrokken door de schuur om hun verhalen te vertellen of eindelijk eens aan te horen van iemand anders. Waar jonge dichters en djs het cafe onveilig mogen maken met hun aangrijpende werken, die bijna nergens anders vertoond kunnen worden. Diezelfde dichters, die na het spreken een zucht luidden, met eindelijk kon ik dat eens vertellen en gezien worden. Ook de serotine boost daarna die kwam, omdat ze eindelijk hadden gedurfd. De minder bedeeden die eindelijk door de schuur ook eens een kans kregen om naar het theater en de film te gaan. De eenzame middelbare scholieren, die er niet voor durfden uit te komen, maar door verplichtingen van school eindelijk een voorstelling konden bezoeken en stilletjes tussen hun klasgenoten konden genieten. De ouderen die wekelijks naar de film kunnen gaan met hun Cineville pas en hun vrienden jaloers kunnen maken met het moois wat ze nu weer hadden gezien. Waar jong en oud ook samenkwam en elkaar ontmoette. Hoe de jongeren van starring eindeloos geapplaudisseerd werden na het omkleden en eindelijk de kans kregen om in iets professioneels te staan. Onder leiding van een net afgestudeerde theatermaker die ook eindelijk na het afstuderen de kans kreeg om buiten de muren van de school iets moois kon maken en een nieuwe stem kon laten horen. Hoe mensen van verschillende culturen met elkaar in contact zie komen en beiden vertegenwoordigd zie worden. Het is een prachtplek vol ontmoetingen door de schoonheid van theater, film en de menselijkheid van het huis. Een open plek voor iedereen die ik in mijn jongeren jaren en nog steeds nodig heb, want ik ben zo bang en zie gebeuren helaas dat die plekken uitsterven in het huidige Nederland. En die plekken heb je zo hard nodig in deze tijden van polarisatie. Deze plekken zorgen voor verbinding en acceptatie in alle vormen, tussen alle leeftijden en achtergronden. Helaas heb je er in Haarlem maar barweinig en met het eventueel moeten missen van de Schuur jaag je me zoveel angst aan, dat ik niet weet of diezelfde verbinding dan nog in deze mate en geconcentreerd in Haarlem te vinden valt. Dus hopelijk zien jullie nu allemaal het belang in van de Schuur en gaan jullie eventueel de komende dagen weer eens wat leuk zien daar.

Op een ander technisch theatervlak moet ik nog even zeggen dat in Haarlem, de schuur ongelooflijk vernieuwend en hoogstaand theater maakt en laat zien en dat naar mijn idee ook de enige plek is in Haarlem die dat doet. De stukken die ze spelen worden aangeraden door ongelooflijk veel van mijn docenten en medestudenten op de toneelschool. Ook de films trouwens. Daarnaast bied het ongelooflijk veel kansen voor net beginnende theatermakers die zoveel nieuws mee te brengen hebben en nieuwe stemmen wil laten horen en daar ook nog eens prachttheater maakt. Wat ook ongelooflijk belangrijk is voor het theaterlandschap van Nederland. De cultuur die wij allemaal verdienen en ook nodig hebben.

Heel veel liefs en geniet alsjeblieft van de Schuur,
Gijs